

INTERFACULTAIR THEATERFESTIVAL: HISTORIATONEEL

Geeuwen van de oorlog

Spannend, boeiend, fascinerend, prachtig, aangrijpend: deze woorden zal je niet in deze recensie lezen. Het Historiatoneel is een beetje zoals *den oorlog*: wie het heeft meegemaakt, wil het zo snel mogelijk weer vergeten.

Bo Vanluchene

De Schotse, excentrieke schrijver J.M. Barrie is voor ons onlosmakelijk verbonden met Johnny Depp in *Finding Neverland*, maar voor Kate Winslet in onze gedachten opduikt, richten wij ons snel op de tekst van diens *Echo's van de oorlog*. Dit is het stuk dat studentenkring Historia naar aanleiding van het Interfacultair theaterfestival voor haar rekening heeft genomen. Al snel komen we tot de conclusie dat de dialogen hadden kunnen schitteren op de bühne — ware het niet dat ze gebracht werden door studenten.

Het programmaboekje van de voorstelling is een weerspiegeling van het anachronisme dat de student is: eerst het obligate gedicht van Siegfried Sassoon, even later de tekst van 'One' van Metallica om te eindigen met reclame voor de Feestweek van Historia. De 'bloedspatten' op de aankondiging kunnen we wel smaken, maar een originele benadering van de oorlog vinden wij ook in het stuk zelf niet. Er zijn de gewonden, de huisvrouwen, de vaders. Er is het sigarendoosje met *Roken is dodelijk* erop.

I LOVE LUCY

Kringen die het op veilig spelen en een oud, degelijk stuk haast onbewerkt brengen, moeten het hebben van hun acteerprestaties. Het is duidelijk dat de geschiedenisstudenten bij deze beter hadden geopteerd voor ingekorte dialogen en een iets minder Hollandse vertaling van het origineel. Zo praat Hugo Serwy (Dominee Torrance) alsof hij voortdurend een *nummer 2* wil gaan deponeren in de toiletten en wordt het onbedoeld komisch wanneer Leander Van Reeth (Robert Don) op een *I Love Lucy*-wijze de geest van zijn overleden zoon groet: "Fred!" Ook de kinderziektes van de acteurs heeft regisseur Daisy Colman niet weten weg te werken: vertel je een verhaal door recht te staan, te wiebelen en af en toe opzij te kijken naar degene aan wie je het vertelt?

Gelukkig zit er humor in het toneel: er is bij het poederen van de voeten van geest Fred geen rekening gehouden met een omhoogkruipende broek bij het zitten, de dominee die passeert langs het 'raam' lijkt op een hilarische fout van een achter het gordijn wachtende acteur en onze fantasie reikt niet ver genoeg om het harken van de vloer zonder slappe lach aan te zien.

Krijgt in elk geval geen *flosj* voor beste actrice; Evi Winand (Vanessa). Zelfs de acteurs van Sara zouden aanstoot nemen aan haar *overacting*. En ze schudt zo met haar rok dat je er soms zelfs in de belachelijk steile Soetezaal van STUK nog onder kan kijken. Typisch voor Historiatoneel is ook dat er soms grappen in het stuk voorkomen waarbij er eigenlijk met de acteur gelachen wordt — het gros van de mannelijke acteurs heeft nu eenmaal lang haar.

Om te eindigen met een positieve noot, wijzen wij er graag op dat er goed gebruik wordt gemaakt van het podium, wat de te lange dialogen wel eens pleegt te verlichten. Toen Barrie het schreef, was *Echo's van de oorlog* vast erg goed en ontroerend — in een kringtoneel... niet.